

10 e Kamer

Nr. 1027/05
VAN HET PARKET

Nr. 1639/08
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

25 april 2008

not. BG 66.16.1802/01-ST van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. , zonder beroep, geb. te
op , won. te

2.Nr. , zonder beroep, geb. te
op , won. te

Gedaagd van:

De eerste en de tweede:

Als daders, ofwel om een misdaad of een wanbedrijf hieronder omschreven te hebben uitgevoerd, ofwel om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt, ofwel om door enige daad, tot de uitvoering ervan zodanige hulp te hebben verleend dat, zonder hun bijstand, de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, ofwel om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, rechtstreeks het misdrijf te hebben uitgelokt;

A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°. 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken), in casu:

1. door op het terrein gelegen te , ten
kadaster gekend onder
in eigendom toebehorende aan en

..., beide wonende te
(beschrijving werken) omvormen van stal tot woning, plaatsen
nieuwe gevelstenen, verhogen gebouw;
te op niet nader te bepalen data in de periode gaande
van november 1997 tot eind 1999;

2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand
gehouden te hebben te
in de periode gaande van eind 1999 tot en met 30.04.2000;

De feiten onder de tenlastelegging 1 en 2 thans strafbaar
overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en
204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke
ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) zoals gewijzigd bij
decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april
2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 03 augustus 2001) en 8
maart 2002 (B.S. 23 maart 2002)

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148,
149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke
ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) zoals gewijzigd bij
decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april
2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 03 augustus 2001) en 8
maart 2002 (B.S. 23 maart 2002) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde
handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te
hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk
zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben
gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben
geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te
hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met
uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu:

door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1 de
sub A.1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te
hebben
te in de periode gaande van 01.05.2000 tot de
uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 04.03.2003.

**Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 28
juni 2005, 15de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt
beslist:**

Verklaart de feiten A1, A2 en B bewezen,

Veroordeelt dienvolgens beide gedaagden hoofdens de feiten A1, A2
en B samen bij toepassing van art. 65 lid 1 Sw. elk afzonderlijk tot een
geldboete van € 100 alsook tot het solidair betalen van de
gedingskosten begroot op € 86,86 en tot het betalen van elk een
vergoeding van € 25.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de Wet van 5 maart 1952 zoals
gewijzigd bij de wetten van 22 december 1989, 20 juli 1991, 26 juni
1992, 24 december 1993 en 26 juni 2000 elke voormelde geldboete
met veertig opdecimen verhoogd wordt en aldus gebracht op € 500.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, elke voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van 1 maand

Verplicht de veroordeelden om boven de correctionele hoofdstraffen elk éénmaal een bedrag van € 10 + 45 opdecimen = € 55 te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van Het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden. (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, en laatst gew. bij art. 36 wet 07.02.2003)

Wijst de herstellvordering af als ongegrond en verklaart de vordering tot verbeurte van een dwangsom dienvolgens zonder voorwerp.

Op burgerlijk gebied

Voor zoveel als nodig worden de burgerlijke belangen overeenkomstig artikel 4 al.2 van de wet van 17 april 1878 houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering zoals vervangen bij art. 2 van de Wet van 13 april 2005, ambtshalve aangehouden.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 13 juli 2005 door het Openbaar Ministerie tegen beide beklaagden.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 27 maart 2008 in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,

eiser tot herstel, de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, in zijn eisen bij monde van meester voor meester beiden advocaat aan de balie te

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. Het onder A.1 te last gelegde feit maakt thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het *Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999* (B.S. 8 juni 1999), zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005, 10 maart 2006, 16 juni 2006, 7 juli 2006, 22 december 2006, 9 november 2007 en 21 december 2007, hierna genoemd DOKO.

Met betrekking tot de telastleggingen A.2 en B is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het *Decreet houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft* van 4 juni 2003, in de mate dat dit niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 SW. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het onder A.2 en B te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu nog steeds strafbaar. De handelingen en werken zijn immers volgens het gewestplan gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. Het goed is bovendien gelegen in voor het duingebied belangrijk landbouwgebied aangewezen krachtens het decreet van 14 juli 1993 houdende maatregelen tot bescherming van de kustduinen, zoals vastgesteld bij besluit van de Vlaamse Regering van 16 november 1994, bekrachtigd bij decreet van 21 december 1994, eveneens ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO.

3. Voor zover bewezen kornen de verschillende misdrijven aan elke beklagde te last gelegd voort uit een zelfde opzet en zijn zij in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd; de verjaringstermijn neemt slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 4 maart 2003. De verjaringstermijn werd regelmatig gestuit op 18 februari 2008 door de betekening aan de beklagden op bevel van de procureur-generaal van de dagvaarding om voor het hof te verschijnen. De strafvordering is niet vervallen door verjaring.

4. De kwalificatie van de telastlegging A.1, en meteen ook van de overige telastleggingen die verwijzen naar de toestand omschreven in de telastlegging A.1, dient te worden verbeterd door vervanging van de vermelding "(beschrijving werken) omvormen van stal tot woning, plaatsen van gevelstenen, verhogen gebouw" door de vermelding: "het verbouwen van een jongveestal tot woning onder meer door het plaatsen van nieuwe gevelstenen en het verhogen van het gebouw". Hiervan werd op de terechtzitting van het hof kennis gegeven.

Elke aldus verbeterde telastlegging heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt. Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A.1, A.2 en B betreft het deze telastleggingen zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hier onder 4 verbeterd

5. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A.1, A.2 en B in hoofde van de beide beklagden bewezen.

Het is niet zo dat de beklagden hun oude hoefewoning hebben verbouwd en uitgebreid met de er tegen aangebouwde vergunde jongveestal, die in de woning werd geïncorporeerd, zodat na de werken nog steeds slechts sprake was van één woning. Weliswaar werd een

zogenaamde regularisatievergunning gevraagd voor het verbouwen en uitbreiden van de bestaande vergunde woning, maar de wederrechtelijk effectief uitgevoerde werken betreffen wel degelijk het verbouwen van de jongveestal tot aparte woning, aanpalend aan de oude hoefewoning, bewoond door de beklaagden. Dit blijkt uit de volgende zintuiglijke waarnemingen van de verbalisant: "Stellen vervolgens vast dat op de plaats waar volgens het bouwplan de jongveestal is aangebouwd aan de woning van de eigenaar, op heden een gebouw is opgetrokken welke ingericht en dienstig is als woning; de ombouwingswerken (sic) zijn op heden voltooid" (stuk 2). Dit blijkt ook uit de verklaring van de eerste beklagde op 8 oktober 2001 waarin hij onder meer stelt: "Meerbepaald betreft het een vroegere jongveestal welke aangebouwd was aan ons woonhuis, welke ik liet ombouwen tot woonverblijf/woning voor mijn zoon en zijn gezin (...) op heden wordt dit pand dus gebruikt als permanent woonhuis door mijn zoon en zijn gezin en dit kon zo gebeuren omdat ikzelf mijn landbouwactiviteit, welke ik vroeger deed, had stopgezet; daardoor werd de jongveestal overbodig; mijn zoon woonde voordien met zijn gezin bij ons in".

6.1. Voor elke beklagde geldt dat de verschillende misdrijven voortkomen uit een zelfde opzet, nu zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, zijn opgeleverd, waarop één straf dient te worden toegepast.

6.2. Voor geen van de beklaagden is een veroordeling tot een geldboete van aard enige sociale declassering mee te brengen of een sociale reclassering in het gedrang te brengen. Het hof gaat niet in op de vraag tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

6.3. De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en jarenlang, meer bepaald in de periodes vermeld in de bewezen verklaarde telastleggingen A.2 en B, in stand gehouden.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij al die tijd in landschappelijk waardevol gebied en in voor het duingebied belangrijk landbouwgebied totaal ondergeschikt gemaakt aan de gezinsbelangen. Slechts een omvangrijker effectieve geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom voor elke beklagde een passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden. Het hof houdt in het voordeel van de beklaagden rekening met hun blanco strafrechtelijk verleden en het groot tijdsverloop sedert de wederrechtelijke uitvoering van de werken.

6.4. Het hof houdt tevens rekening met het feit dat de beklaagden het misdrijf deels vóór, deels na 1 januari 2002 en vóór 1 maart 2004 hebben gepleegd, zodat de geldboete moet worden uitgedrukt in euro en verhoogd met 40 opdecimes.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45

opdecieren tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding van € 29,30, verschuldigd krachtens de artikelen 2 en 77 van het kb van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

7.1. Bij brief overgemaakt op 18 februari 2002 aan de procureur des Konings te Brugge heeft de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur met toepassing van art.149 DORO als herstelmaatregel het staken van het strijdige gebruik gevorderd, implicerend "het ongedaan maken van alle verbouwingswerken" waardoor de jongveestal tot woning werd omgevormd (stukken 14 tot en met 17).

De eerste rechter heeft de herstellvordering afgewezen omdat zij niet zou te verantwoorden zijn door de vereisten van een goede ruimtelijke ordening en een kennelijk onredelijke last zou betekenen voor de beklaagden.

7.2. Het feit dat de beklaagden niet worden vervolgd voor een onvergunde maar vergunningsplichtige gehele of gedeeltelijke wijziging van de hoofdfunctie van het onroerend goed brengt mee dat het hof niet het staken van het strijdige gebruik als zodanig kan bevelen, maar staat niet in de weg aan het bevelen op basis van het bewezen misdrijf van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand waarop de vordering tot het ongedaan maken van alle verbouwingswerken waardoor de jongveestal tot woning werd omgevormd, neerkomt. Wanneer hierna verder de herstellvordering wordt vermeld, gaat het om de vordering tot het ongedaan maken van alle verbouwingswerken waardoor de jongveestal tot woning werd omgevormd.

7.3. Er werd nog geen einde gesteld aan de wederrechtelijke toestand tot stand gebracht door het misdrijf: de plaats werd nog niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is geen regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning.

7.4. De herstellvordering werd voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van art.149 § 1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Krachtens art.198 bis DORO kan het hof deze vordering die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluidend advies voorleggen, nu deze raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement is goedgekeurd.

Het hof acht het in de gegeven omstandigheden evenwel niet opportuun noch nodig de vordering van het college alsnog voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

7.5. Art.149 §1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en / of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet

worden gelezen in de context van art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

7.6. Het verweer van de beklaagden tegen de herstellvordering gaat overwegend uit van de onjuiste stelling dat de niet vergunde werken zouden bestaan in het verbouwen van de oude hoeve door het inpandig maken van de veestal na verbouwing, zodanig dat één grotere woning zou zijn tot stand gebracht. Zoals hiervoor onder 5 overwogen werd op het erf immers door de verbouwing van de veestal een tweede woning tot stand gebracht, palend aan de gehandhaafde oude hoevewoning. De impact van een tweede woning op een zelfde erf op de goede ruimtelijke ordening is wezenlijk verschillend en belangrijker dan het uitbreiden op een erf van de bestaande hoevewoning met een verbouwde stal.

7.7. In zijn brief van 18 februari 2002 motiveert de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur zijn herstellvordering met de niet betwiste vaststelling dat het goed is gelegen in landschappelijk waardevol gebied en de strijdigheid van de door de verbouwing tot stand gebrachte constructie met de gewestplanbestemming.

Hij steunt de vordering verder op het feit dat de verbouwing een wederrechtelijke functiewijziging meebrengt van de stal van landbouw naar wonen; het feit dat hiervoor geen vervolging werd ingesteld belooft niet dat het hof vaststelt dat het hier om een juiste feitelijke vaststelling gaat ter ondersteuning van de keuze voor het herstel in de oorspronkelijke toestand. Hij steunt de vordering verder eveneens op het feit dat een volumevermeerdering plaatsvond, wat eveneens vaststaat, nu niet wordt betwist dat rond de bestaande stal gevelstenen werden aangebracht en het nieuwe dak hoger reikt dan het bestaande dak.

In conclusies motiveert de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur de herstellvordering verder door de ligging van het goed in ruimtelijk kwetsbaar gebied, inzonderheid in een voor het duingebied belangrijk landbouwgebied, waarin enkel de bestaande agrarische bedrijfsvoering kan worden verder gezet mits bepaalde beperkingen op het vlak van de bedrijfsuitbreiding; hij motiveert zijn keuze verder door de ligging van het goed in een buffer van een gebied dat voorgedraaid is als habitatrichtlijngebied (Habitatrichtlijn van 21 mei 1992, ...); hij houdt verder rekening met de "volledige onmiddellijke omgeving" waaruit een redelijk verspreide bebouwing blijkt met meestal een agrarische functie

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur motiveert zijn vordering tevens met de vaststelling dat een regularisatie van de nieuwe woning niet mogelijk is, gelet op de ligging van het goed in voor het duingebied belangrijk landbouwgebied (ook niet wanneer van de twee woningen

één verbouwde en uitgebreide woning zou worden gemaakt zoals voorzien in een eerdere regularisatieaanvraag).

7.8. Er zijn onvoldoende overtuigende aanwijzingen dat binnen afzienbare tijd de planbestemming van het goed, omdat het thans geen agrarische of para-agrarische bestemming meer heeft, zou wijzigen en een zodanige bestemming zou krijgen dat de regularisatie van de wederrechtelijke toestand zou kunnen worden bekomen. Het feit dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur zich steunt op de ligging in landschappelijk waardevol agrarisch gebied en voor het duingebied belangrijk landbouwgebied, ook al is een wijziging in de toekomst niet (nooit) uit te sluiten, brengt niet mee dat zijn standpunt met betrekking tot de goede ruimtelijke ordening kennelijk onredelijk zou zijn.

7.9. Aanpassingswerken waarbij de oorspronkelijke veestal geschikt zou blijven voor bewoning of het handhaven van de tot stand gebrachte bijkomende woning mits betaling van een meerwaardesom of een combinatie van beide maatregelen zou in de gegeven omstandigheden de aantasting van de goede ruimtelijke ordening niet herstellen.

7.10. Kortom, tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

In weerwil van hetgeen in conclusies door de beklaagden wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen, is het hof in het bijzonder van oordeel dat, in acht genomen de hiervoor aangehaalde motieven verneld in de herstellvordering en de aanvullende motieven in conclusies aangevoerd door eiser tot herstel, gesteund op niet onjuist bevonden gegevens onder meer met betrekking tot de onmiddellijke omgeving en de ernst van de overtreding, (1) de herstellvordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is en (2) zij niet kennelijk onredelijk is omdat het herstel van de aantasting van de goede ruimtelijke ordening niet kan bewerkstelligd worden door een minder ingrijpende en wettelijk toegelaten maatregel.

7.11. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest van 27 november 2007 in de zaak tegen België beslist dat het bevel tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door afbraak van een wederrechtelijk opgerichte constructie een straf uitmaakt in de zin van art.6 § 1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S 19 augustus 1955, err.B.S.19 juni 1961).

De beklaagden stellen dat op grond van deze vaststelling het hof wel degelijk de herstellvordering in al haar aspecten, waaronder de opportuniteit, zou mogen beoordelen.

Op de vraag of dit zo is dient het hof hier niet in te gaan omdat, zelfs aannemend dat de bevoegdheid van het hof zover zou reiken, het hof van oordeel is dat in de gegeven omstandigheden geen andere, minder verdergaande, maatregel dan de gevorderde zou aangewezen zijn.

Gelet op het talmen van de beklaagden om tot het herstel over te gaan vordert de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur terecht de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot uitvoering van de aanpassingswerken. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van deze beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke deze beklaagden reeds konden overgaan tot de uitvoering van het herstel en de ruime termijn welke hun thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,

38, 40, 65, 66, 100 Strafwetboek,

162, 190, 194, 195, 210, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

77 van het K.B. van 27 april 2007 genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastleggingen zoals hiervoor onder 4 vermeld,

veroordeelt elke beklaagde voor de telastleggingen A.1, A.2 en B samen tot een geldboete van € 500, te vermeerderen met 40 opdecimen tot € 2.500 of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 29,30,

beveelt aan elke beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van achttien maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden door het ongedaan maken van alle verbouwingen waardoor de jongveestal tot woning werd omgevormd zodanig dat de stal wordt hersteld in de toestand overeenkomend met de bouwvergunning afgeleverd op 12 juli 1965,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelden hoofdelijk een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 18 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het openbaar ministerie bepaald op € 86,86 in eerste aanleg en op € 55,77 in beroep.

Kosten:

Afschriften:	25,65
Opstelrecht ber. bekl.:	
Dagvaarding:	25,05
	<hr/>
	50,70
+ 10 % :	5,07
	<hr/>
Totaal :€	55,77

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **25 april 2008**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

substituut-procureur-generaal,

griffier;